

Beküldte mosz - 2020, szeptember 21 - 16:48

Tusnádfürdő nincs. Kötcse sincs. Tranzit sincs. Járvány van. A vírus a politikai gondolkodás műhelyeinek nyári találkozóit is megtizedelte. Pedig lenne mit átgondolni és megbeszélni. Olyasmit és úgy, amit és ahogy a parlamenti lökdösődés és a modern kommunikáció néhány mondatos keretei között bajos lenne. Marad hát beszéd helyett az írás, előadás helyett az esszé.

Illiberális, konzervatív, kereszténydemokrata, liberális

A szellemi szuverenitásért és intellektuális szabadságért évekkel ezelőtt éppen Tusnádfürdőn megindított küzdelmünk lassan termőre fordul. A politikai korrektség, vagyis a libernyák doktrína-, beszédmód- és stílusdiktátumok elleni lázadás medre egyre szélesedik. Egyre többen és egyre bátrabban lépnek ki a már fojtogatóan szűk egyetlen helyes beszédmód, egyetlen helyes demokráciafölfogás, egyetlen helyes Európa- és Nyugat-értelmezés kalodájából. A szabadulási kísérlet önmagában sem egyszerű, a büntetés kockázata jelentős. Kiutasítás az akadémiai életből, állásvesztés, megbélyegzés, egyetemi vesszőfutás, a példák lassan mindennaposak. De ha sikerül is túljutni a jól megfizetett és óraműpontossággal járőröző libernyák határőrökön, meg kell küzdenünk a mégoly jó szándékú hallgatóság mélyen ülő reflexeivel is. Hiába kifinomult az okfejtés, a nacionalizmus dicséretétől akkor is összerándul a német gyomor, ha azt Hazony professzor írta Jeruzsálemből. És bármilyen bársonyos hangfekvésben beszélünk is az illiberális demokráciáról, a német és az angolszász fülnek borzasztóan hangzik. Ma még.

Ám a liberális szellemi elnyomás elleni lázadás medre nemcsak szélesedik, de mélyül is. Egyre több a meggyőző esszé, az alapos tanulmány és a megkerülhetetlen monográfia. Ha a brüsszeli buborékban még nem vallják is be, mi már látjuk, hogy a király meztelen. A „demokrácia csak liberális lehet” doktrínája, az érinthetetlen bálvány, a nagy fétis ledőlt, már csak a felkavart porfelhő ülepedését kell megvárunk, és nemcsak tudni, hanem látni is fogjuk. Úgy tűnik, hogy a konzervatív és kereszténydemokrata pártok, politikai mozgalmak kiszabadulhatnak a liberálisok életveszélyes öleléséből. Az „olyan, hogy illiberális demokrácia, nincs” és a hasonló mondatokat most már a politikai ostobaságok könyvébe jegyzik föl, jöjjenek bármilyen magas helyről is. A konzervatív politikai gondolkodók végre vették a bátorságot, és a matematikai bizonyítások eleganciáját is meghaladó vonalvezetéssel igazolják, hogy a liberalizmus és a konzervativizmus a politikai elmélet két ellentétes pozícióját képviselik. Megmutatták, hogy azok érvei, akik a konzervativizmust a liberalizmus nagy ernyője alá akarják betuszkolni, tévednek. Akik azt állítják, hogy a hatalmi ágak szétválasztását, a polgári és a politikai szabadságjogokat, a magántulajdon védelmét és a korlátok közé terelt kormányzást, vagyis a jog uralmát, jogállamot csak a liberalizmus szellemi keretei között lehet elgondolni és csak a liberális demokrácia eszközével lehet megvalósítani, azok tévednek, hogy ennél a jóindulatú magyarázatnál maradunk. Persze ismerünk olyan magyarokat is, akik ezt a feladványt már korábban megfejtették, de rájöttek, mennyivel kellemesebb a langymeleg liberális szalonok nyájas mosolyától kísért elismerő vállveregetéseket begyűjteni Brüsszelben, mint fekete báránként kucorogni otthon, Budapesten. Az a kis émelyítő rossz érzés ott a gyomor táján nem is tűnik olyan nagy árnak. Habár ma a közép-európai szalonok hőfoka, bútorzata és a vendégek eleganciája egyre kevésbé marad el a nyugatiaktól, a konyháról nem is beszélve. Hamarosan indul a visszasomfordálás. Mint Moszkvából egykoron.

A konzervativizmus és liberalizmus mai összekeveredése arra vezethető vissza, hogy a totalitarizmus elleni nagy csatákban a konzervatívok és a liberálisok félretették lényegbe vágó és akkor még nyilvánvaló különbözőségeiket. Félretették és szövetséget kötöttek a közös ellenséggel szemben. Szövetséget a náciizmus és a kommunizmus, a nácik és a kommunisták ellen. Hosszú, évszázados küzdelem volt ez, s hogy a szövetségesek gondolatai, érvei, alapvetései milyen erősen összegabalyodtak, csak akkor derült ki, amikor a szövetség a berlini fal leomlásával Nyugaton, a szovjetek kivonulásával pedig Keleten is elvesztette az értelmét.

Politikusok, újságírók, sőt még tudósok is könnyedén váltogatják a konzervatív és liberális eszméket és fogalmakat. Sokáig, túl sokáig, mintegy két évtizedig tűnt úgy, hogy nincs ezzel semmi baj, ha intellektuálisan pontatlan és pongyola is, komoly kár azért nem származik belőle. Ezt gondolták az angolszász konzervatívok és az európai kereszténydemokraták is. A helyzet azonban mára megváltozott. A dolgok komolyra fordultak. Ami korábban csekély szellemi hibának, rossz testtartásnak, elviselhető rendellenességnek tűnt, mára megakadályozza, hogy fontos kérdésekben tisztán láthassunk. Elfedi azt a tényt, hogy a konzervatívok és kereszténydemokraták számára a legnagyobb kihívást és ellenfelet ma és újra a liberalizmus és a liberálisok jelentik. A kereszténydemokrata és a liberális gondolkodás alapelvei homlokegyenest ellenkeznek, és a liberálisok támadásainak célkeresztjében csupa olyasmi áll, amik számunkra éppen a legfontosabbak, a kíváncsúnak tartott politikai rend sarokkövei, a konzervatív-kereszténydemokrata hagyomány szíve közepe, mint a nemzet, a család, a vallási hagyomány.

A felismerés, ha így megy tovább, akkor a keresztény-konzervatív erők asszisztálni fognak a nemzetek elgyengítéséhez, a vallási hagyomány felszámolásához és a család leminősítéséhez és megcsúfolásához, itt, Közép-Európában emelkedett a nyilvános és állami politika szintjére. Itt gyulladt ki a piros lámpa, itt húztuk meg a vészféket, és itt, elsősorban Lengyelországban és Magyarországon vertük félre a harangokat. Itt volt elegendő erő visszarántani a kereszténydemokraták és konzervatívok európai politikai otthonát, az Európai Néppártot a szakadék széléről. Itt volt elegendő életösztön és hangerő elmondani, hogy nem kockáztathatjuk az európai kereszténydemokrácia jövőjét a mégoly érthető német igény kedvéért sem, hogy a brüsszeli koalíciós pártmintázat egyezzen a berlinivel, mert így teremthető összhang a két erőközpont között a legkönnyebben.

Ha tehát Berlinben a kereszténydemokraták a baloldallal lépnek koalícióra, azt kell tennie az EPP-nek is az Európai Parlamentben. Ha ezt a nyomvonalat követjük, a német választások után megismerhetjük az EPP és a zöldek koalíciójának szépségeit is, ahogy azt már ízlelgetik a bécsi laboratóriumban.

Közép-Európában azonban nemcsak a jó ízlés lázad föl az efféle perverzió gondolatára, hanem a józan ész is. A liberális és a kereszténydemokrata politikai elmélet különbözőségei nem csak az egyetemi katedrák világában fontosak. Súlyos gyakorlati politikai következményei is vannak.

A liberálisok – itt nem részletezendő, Kantig visszanyúló filozófiai megfontolásból – azt hiszik, hogy minden országot, azokat is, amelyeket ma nem liberális demokráciaként irányítanak, arra kell kényszeríteni, hogy elfogadják ezt a kormányzati formát. A kereszténydemokraták ellenben elvetik az efféle külpolitikát, mert szerintük a társadalmakat más és más módokon tartják össze és békében, és mint legutóbb az arab tavasz is bebizonyította, a liberális demokrácia összeomlást és káoszt, több kárt, mint hasznot hozhat magával. Ezért szurkolunk Donald Trump győzelméért is, mert jól ismerjük az amerikai demokrata kormányok morális imperializmusra épülő külpolitikáját. Ha kényszerítve is, de megkóstoltuk. Nem ízlett, nem kérünk repetát.

Egymásnak feszülnek politikáink abban a kérdésben is, amit elegánsan szubszidiaritásnak szokás nevezni Brüsszelben. A liberálisok szerint az a jó, ha minél több nemzeti kormányzati hatáskört ruházunk át a nemzetközi szervezetekre. Ezért ütik össze a tenyereiket illedelmesen, ezért fátyolosodik el a látás, és ver gyorsabban a szív, ha bármely nemzetközi szervezet új hatáskört, feladatot és persze paripát, fegyvert kap, hiszen ezzel az univerzális eszmék, az európai értékek, az egyetemes emberi jogok kapnak újabb bátorítást és elismerést.

A kereszténydemokraták lelkesedése azonban fékezett habzású, mert látják, hogy az ilyen szervezetek elkerülhetetlenül hajlamosak az önkényre, hajlanak rule of law-nak hívni, ami pusztán csak rule of blackmail, kiszolgáltatottak a Soros-féle hálózatszerű behatolási kísérletekkel szemben, és ha választani kell az egyes nemzeti közösségek polgárai és a globális tőke nagykutyái között, végül mindig ez utóbbiakat választják. Az európai nemzetek polgárai hamar rájöttek, hogy a mai európai intézmények nem őket, hanem a Soros Györgyök érdekeit szolgálják. Nem hajlandók lenyelni azt a brüsszeli maszlagot, hogy egy mások tönkretétele útján gazdagodó pénzügyi spekuláns azért császkál a brüsszeli folyosókon, hogy felajánlja önzetlen segítségét Európának.

A liberális és a konzervatív politika összecsap, sőt élet-halál harcot vív a migráció kérdésében is. A libernyákok szerint nincs miért félni a nagymértékű bevándorlástól, sőt beözléstartól akkor sem, ha a hívatlan vendégek nemzeti és vallási hagyományai igencsak eltérnek, sőt szemben állnak a mieinkkel. A terrorizmus, a bűnözés, az antiszemitizmus, a párhuzamos társadalmi berendezkedés csak átmeneti rendellenességek, esetleg a mindjárt világra jövő szép új világ szülési fájdalmai. A konzervatív-kereszténydemokrata tábor azonban elutasítja a bizonytalan kimenetelű társadalmi és emberkísérletet, mert vállalhatatlanul nagyra tartja a krónikus interkulturális feszültség és erőszak kockázatát. A matematika törvényeinek ignorálása nélkül nehéz nem látni a lassú, de biztos, sőt egyre gyorsuló népességcsere tényét.

Összebékíthetetlen különbségek mutatkoznak az oktatáspolitikában is. A konzervatívok szerint a karakteres nemzeti hagyományokra kell összpontosítani, s a nevelés célja, hogy a bevált hagyományainkat továbbvinni képes hazafiak lehessenek gyermekeinkből. A kereszténydemokraták pedig azt is elvárják, hogy az iskolák erősítsék meg a gyermekek születéskor megkapott és a Teremtő által eldöntött nemi identitását, segítsék a lányokat, hogy derék és tiszteletre méltó asszonyok, a fiúkat pedig hogy a családjuknak biztonságot és támaszt nyújtani képes férfiak lehessenek. Az iskolák védjék meg a család eszményét és értékeit, és tartsák távol a kiskorúaktól a genderideológiát és a szivárványos propagandát. A liberálisok mindezt jobb esetben sötét középkornak, rosszabb esetben klerikálfasizmusnak látják, mivel az iskolai oktatás célja szerintük nem lehet más, mint hogy elvezessük a gyermeket önmagához, képessé tegyük az önmegvalósításra, bevezessük az egyetemes politikai rend szépségeibe, s ezért megfosszuk azoktól a hagyományrétegektől, melyek a déd-, nagy- és édesszülei életeiből rakódtak rá.

A liberálisok azt is gondolják, s valamilyen rejtélyes okból azt védelmezik a legmegveszekedettebb módon, hogy az igazságos és erkölcsileg megalapozott kormányzáshoz elegendő az általános egyetemes értelem, és semmi szükség az Isten által kinyilatkoztatott abszolút értékekre s az ebből kinőtt vallási, bibliai hagyományra. Sőt az egyház és a kormányzat közé válaszfalat kell építeni, a vallás befolyását a közélet világából ki kell szorítani. A magyar olvasó aligha ismeri ennek a vitának a teljes nyugati civilizációra kiterjedő szélességét, mélységét és elkeseredett harcait. Azt hiszi, ez csak a magyar, esetleg a „nyomorult közép-európai kisállami létünk” hordaléka. Ezért nem látja és talán nem is méltányolhatja a mi nemzeti-keresztény alkotmányunk rendíthetetlen és szellemes alapvetését, miszerint az állam és az egyház különváltan működik. Szétválasztás helyett, az állami és az egyházi autonómia megőrzése mellett a vallást be kívánja illeszteni a társadalom életébe, fenntartva a vallási nézetek iránti tolerancia szellemét. Sőt a kereszténydemokraták azt is gondolják, hogy az igazságosság, a közérkölc, a közjó megerősítése érdekében talán évszázadok óta nem volt olyan nagy szükség a vallásra, a biblikus hagyományokra és az egyházainkra, mint éppen manapság.

A liberálisok politikai stratégiája arra épül, hogy a politika világát két részre osszák. A liberálisok egyfelől, akik tisztességes emberek, és akik elfogadják, hogy minden tisztességes embernek a józan ész szabályai alapján azonos politikai meggyőződésre és következtetésre kell jutniuk. És vannak azok, akik elkóboroltak a liberalizmus térfeléről, mert tudatlanságból vagy ősi ösztönös gyűlöletből nem tudnak haladni a korral, a történelemmel, amelynek oly nyilvánvaló célja, hogy eljuttasson bennünket a liberális világértékek, világbéke és világkormányzás nyújtotta boldogsághoz. Ezért a libernyákok felől nézve egy csoporthoz tartozik Trump, Johnson, az Újtestamentum alapján álló keresztények, az őtestamentumi alapokon álló zsidók, mindenféle ajatollahok, rendű és rangú diktátorok, kommunisták és nácik, és mi, közép-európai kereszténydemokraták pedig végképp. Ezt szajkózza a nyugati sajtó kilencven százaléka.

Nekünk, kereszténydemokratáknak azonban megvan a saját szellemi rendszerünk, amellyel leírjuk a politika univerzumát, s amelyről kellő szerénység mellett is állítható, hogy intelligensebb, mint a ma erőfölényben lévő, nemzetközi szervezeteket uraló, bornírt liberális világábrázolás.

A kereszténydemokrácia egyetlen esélye, ha beleáll a nyílt szellemi és politikai küzdelembe. Ha felhagy a mellébeszéléssel és nem tettet magát fajankónak, aki nem látja és nem érti, mi zajlik körülötte. Ha a sarkára áll és kimondja az egész európai politikát megváltoztatni képes négy mondatot. A mi nemzeti és keresztény alapelveink nem liberálisak. A liberalizmus előtt jöttek létre. Szemben állnak a liberalizmussal. A liberalizmus ma elpusztítja őket.

Európa és az ő helye

Az új évezred első évtizedének közepén a világ gazdaságban megvalósuló összes beruházás 81 százaléka nyugatról, 18 százaléka pedig keletről származott. Ma, tíz-egynéhány évvel később az összes beruházás 58 százaléka származik keletről és negyven százaléka nyugatról. A technológiai fejlődés tempója alig követhető. A technológiai versenyfutást civil-gazdasági alapon elképzelő Európa már a hátát sem látja a technológiai versenyt katonai-gazdasági alapon vívó Egyesült Államoknak és Kínának. S mivel minden korszerű technológia és innováció a hadseregek számára végzett kutatásokból került át a civil gazdasági rendszerekbe, Európa még csak be sem nevezhet ebbe a vetélkedésbe, amíg nincs komolyan vehető méretű, tehát közös hadserege.

Alig húsz éve, hogy az Európai Unió bejelentette, hogy tíz éven belül az euró a dollár versenytársa lesz a világ gazdaságban, létrehozuk a Lisszabontól Vlagyivosztokig húzódó egyesített piacot, és hogy Európa a világ élére ugrik a technikai fejlődés nevű versenyszámban. Ezek voltak a célok. Történt, ami történt. A dollár kiűtötte az eurót, az orosz piactól szankciókkal vágjuk el magunkat, a fontos technológiákat pedig versenytársainktól vásároljuk.

Az unió érezte, hogy a dolgok nem úgy és nem abba az irányba haladnak, ahogy elképzelte. 2012-ben az Európai Bizottság Kutatási és Innovációs Főigazgatósága jelezte, hogy az unió a világ össztermeléséhez 2010-ben 29 százalékkal járult hozzá, és ez 2050-re visszaesik majd 15-17 százalékra. Ma 2020-at írunk, és ez már most, tehát harminc évvel korábban bekövetkezett. Ez a derék főigazgatóság azt is előre jelezte, hogy a népesedési gondok miatt az Európai Unió támogatni fogja a megnövekvő migrációt, főként Észak-Afrikából és a Közel-Keletről. Mindezt 2012-ben!

Arra is született becslés, hogy 2050-re Oroszország nélkül számítva az európai népesség húsz százaléka muszlim lesz. Ma az látszik valószínűnek, hogy a nyugati nagyvárosokban 2050-re inkább muszlim többséggel kell számolnunk.

Nincs abban semmi meglepő, hogy a közép-európai országok inkább egy másik, bevándorlás- és migrációmentes jövőt

választottak. Az sem meglepő, hogy a V4-ek politikájában a versenyképesség javítása áll a középpontban, akkor is, ha Brüsszel éppen az ellenkező irányba akar haladni. Abszurditásig emelt klímacélok, szociális Európa, közös adórendszer, multikulturális társadalom.

Nem csoda, hogy elkövetkezett az, ami józan ésszel belátható volt. A Nyugat elvesztette vonzerejét Közép-Európa szemében, a mi életberendezkedésünk pedig nem tűnik kíváncsnak a nyugatiak számára. Úgy kell az előttünk álló években egyben tartani Európát, hogy e történelmi tendencia megváltozására nem látszik esély. Ők nem tudják ránk erőltetni az akaratukat, mi pedig nem tudjuk átállítani az ő szellemi, intellektuális és politikai váltóikat. Meg kell találni az együttműködés módját ebben a patthelyzetben is, amíg Olaszországban el nem dől Európa jövője. Jobbra vagy balra. Az Egyesült Királyság távozása visszavetette ugyan a nemzeti szuverenitáspártiak, a migrációellenesek és a versenyelvű gazdaság híveinek erőpozícióit, de sikerült megakadályozni, hogy a brüsszeli beavatkozás kibillentse a kormányzati hatalomból a lengyel kereszténydemokratákat, a jobboldal Horvátországban és Szerbiában évekre stabilizálta a helyzetét, a szlovénok is jó úton vannak efelé, és az ösztűz alá vett bolgár kormánypárt és miniszterelnök túlélési esélyei sem rosszak. Babiš és a Fidesz tartja magát, az új szlovák kormány pedig nem hagyta el a V4-es tábornak. A rule of law-nak nevezett rule of blackmail rendszerét nem sikerült kiépíteni. Hollandia ugyan látványosan távolodik az Európai Uniótól, helyzete egyre inkább emlékeztet a kilépés előtti Angliáéra, de egyelőre sikerül őket bent tartani. Sikerült életben tartani az eurózóna túlélési esélyeit is, megmenteni a bajba jutott déli tagállamokat az összeomlástól, megőrizni Közép-Európa gazdasági dinamikáját, és még nem szorultunk be a Kína-Egyesült Államok-világküzdelem malomkövei közé sem.

A megegyezések és kompromisszumok útján kell maradnunk, és végre kell hajtunk a nyáron tető alá hozott grandiózus pénzügyi-költségvetési terveinket, mondjon akármit is az Európai Parlament. Ez lehetséges, ha Merkel kancellár utódlását a németeknek sikerül a Richter-skála négyes fokozata alatt levezényelniük.

Vírus, védekezés, kilátások

A vírus második hulláma itt van. Benne vagyunk. Megérkezett. Ahogy várható volt, és ahogy vártuk is. Mint az első, ez is külföldről jött. Külföldről hurcolták be Magyarországra. Ez világjárvány, mi pedig globalizált világban élünk, ahol nemcsak a jótéteményekből, hanem a vírushoz hasonló komoly kihívásokból is jut mindenkinek. Tavasszal Magyarország jól védekezett. A világ 25 legsikeresebb országa között voltunk. Mások nem tudták a vírust ilyen sikeren visszaszorítani, így esélyt adtak arra, hogy belobbanjon a járvány.

Újra védekezni kell. Lesznek meleg pillanatok, de mindenki, akinek szüksége lesz rá, megfelelő ellátáshoz jut majd. Meg tudjuk és meg is védjük az emberek egészségét és életét. Még időben megkérdeztük a magyar embereket. A nemzeti konzultációban mindenki elmondhatta a véleményét. Közel kétfélmillióan ezt meg is tették, és ezzel eldöntötték, hogyan kell védekeznünk az ősz folyamán. Az akarat egybehangzó: Magyarországnak működnie kell! Nem hagyhatjuk, hogy a vírus újra megbénítsa az országot, a gazdaságot, az iskolákat, a mindennapi életet. A vírus ellen tehát úgy kell védekeznünk, hogy a veszélyeztetett idősök életét, iskoláink, óvodáink működését és a munkahelyeket egyszerre védjük meg.

Ez egy más taktika, mint amit az első hullámban alkalmaztunk. A helyzet is más, mint tavasszal volt. Akkor szükség volt a teljes lezárásra, mert egy ismeretlen ellenséggel álltunk szemben. Időt kellett nyernünk, hogy az egészségügyet felkészíthessük. Ez sikerült is. Az első csatát megnyertük. A járványgörbét tavasszal ellaposítottuk, és így fel tudtuk készíteni az országot. Ma már nem kell attól tartani, hogy bárki megfelelő ellátás nélkül maradna, hiszen a magyar egészségügy felkészült a tömeges megbetegedések kezelésére is. Most minden rendelkezésre áll a védekezéshez, a szükséges eszközöket mi gyártjuk, mindenből annyit, amennyi kell. A kórházakban járványügyi készség van. Tudjuk, mikor, melyik kórház fogad koronavírusos betegeket, és orvosokat és ápolókat is tudunk küldeni a szükséges helyekre. A magyar emberek életére felkészült szakemberek ezrei vigyáznak. Aki megbetegszik, a kórházakban jó kezekbe kerül.

A járvány újabb hulláma mindannyiunktól nagyobb felelősséget követel. A védekezés sikere azon múlik, hogy a szabályokat mindannyian betartjuk-e. Különösen vigyázzunk idős szüleinkre és nagyszüleinkre. Velük kerek a család, nem lehet pótolni őket.

Most a szakembereink következnek. Ők tudják megmondani, hogyan kell megint jól és sikeresen védekezni. Felkészített egészségügy, lelkiismeretes szakemberek, széles összefogás. Tavasszal egyszer már sikerült, együtt ősszel is sikerülni fog!

Szakállas vicc a kommunista időkből: azt tudjuk, hogy mi lesz, de addig mi lesz? Azt tudjuk, hogy 2022 tavaszán választás lesz. Addig védekezés lesz. A derűlátó virológusok szerint a koronavírus ellen bevethető vakcinát 2021 tavaszára kifejleszthetik. A gyógyszergyárak üzleti okokra visszavezethető titkolózása, a nagyhatalmak versenyfutása miatt a tengernyi álhír összezavarja a reménykedő embereket, és botcsinálta virológusok tíz- és százazereit bátorítja találgatásra. Az operatív törzshöz bekötött tudósaink is inkább a jövő évtől remélik a jó hírt. S ha meglesz a vakcina, meg kell szerezniük néhány millió dózist, majd következhet a jelentkezők tervszerű beoltása. Közben folyamatosan erősíteni kell a járványügyi készségekbe helyezett, a védekezés oroszlánrészét viselő egészségügyet, erősíteni az irányítási rendszert, gyorsítani a digitalizálást, ésszerűvé tenni az adminisztrációs terheket, rendezni a keszkesza jogviszonyokat, és **az ápolónők most zajló hetvenszázalékos béremelése mellett áttöréserejű bérrendezés kellene az orvosoknak is.** Mindezt védekezés közben, folytatva a tavasszal megkezdett átszervezéseket.

Hasonlóképpen a gazdasági operatív törzstől várjuk a munkahelyeket, a családok életszínvonalát és a nyugdíjak biztonságát megvédeni képes gazdasági intézkedéseket. Sőt, tőlük többet is várunk. Nekik kell védekezésből támadásba lendíteniük az országot. Nemcsak megvédeni akarjuk azt a szintet és színvonalat, ahová tíz év alatt eljutott Magyarország, hanem azt is, hogy ezután is minden évben mindenki léphessen egyet előre. 2015 és 2019 között az egy főre eső nemzeti össztermék (GDP) 39,65 százalékkal nőtt, miközben a német 13,3 százalékkal, a francia pedig 10,1 százalékkal. Ezután sem érhetjük be kevesebbel, bebizonyítottuk, hogy képesek vagyunk rá, a tehetség, az erő, a tudás és az akarat megvan bennünk. Magyarország nem húzódhat vissza csiga módjára a házába, haladnia, áradnia, növekednie és emelkednie kell, mint egy Liszt-rapszódának vagy gyöngynek a borban. Óriási feladat, ezért lesz Magyarország legkevésbé irigyelt embere 2021-ben Varga Mihály.

Reményeim szerint így, egy sikeres járvány elleni védekezéssel, felizmosított egészségüggyel, soha nem látott magasságba lendített gazdasági növekedéssel, teljes foglalkoztatással, még a korábbiakat is túlszárnyaló otthonteremtési boommal és a visszaépítés alatt álló 13. havi nyugdíjjal érkezünk meg a huszonkettes választáshoz.

Úgy, hogy közben nem lesz nyugtunk a baloldaltól sem, akikre még most, a legnagyobb nehézségek, egy világjárvány idején sem lehet számítani. Csak a fúrás-faragás, a nemzeti erők és összefogás gyengítése, orvlövészet az ország védekezését irányító szakemberekre és politikai vezetőkre, be- és elárulás Brüsszelben, gáncs és cselvetés. Nekünk ez a baloldal jutott. Ráadásul most a Jobbikkal besűrítve. Most együtt dunsztolódnak a befőttesüvegben. Az ember nem is tudja, sírjon vagy nevéssen.

S bár a látvány szórakoztató, a tét azért óriási, ahogy az lenni szokott itt, a Kárpát-medencében. A szabadságunkról lesz szó 2022-ben is.

Megint ugyanazok

Szabad az, aki a döntés birtokában van. A magyarság több mint 1100 éves Kárpát-medencei történetének központi kérdése mindig a szabad és független Magyarország megtartása vagy visszaszerzése volt. Mindennap meg kellett küzdeni, hogy megszerezzük vagy kézben tarthassuk a saját döntés jogát. Ez a gondolat hatja át a magyar történelmet, ez a szabadságközösség köti össze a Kárpát-medencében élőket.

A nemzeti önrendelkezésre a legnagyobb veszélyt ma a globális, nyílt társadalmat hirdető, a nemzeti kereteket felszámolni akaró világhálózat jelenti. A Soros György-féle korlátlan anyagi és humán erőforrásokkal rendelkező network céljai világosak. A migráció felgyorsításával kevert etnikumú, nyílt társadalmakat létrehozni, a nemzeti döntéshozatalt lebontani és azt a globális elit kezébe adni.

Ez ellen, a nemzeti keretek megerősítését célozva bontakozott ki Európában a 2010-es évek elején a nemzeti ellenállás, melynek Magyarország kezdettől fogva tekintélyes ereje. A 2010-es kormányváltás és alkotmányos forradalom lehetőséget adott a liberális és kolonizáló globális elit érdekeit szolgáló keretek és struktúrák lebontására. Ennek érdekében született meg az új alaptörvény, számos jogszabály és unortodox intézkedés. A nemzeti politika szakított a szűk elitista és ideológiavezérelt kormányzással, és a társadalom akaratával megegyező lépésekkel építette fel az új politikai kurzust. Alapja a szabadság, vagyis az önálló döntés képessége.

A globális elit és a nemzeti ellenállás közötti harc még nem dőlt el. Tisztán látszik: a globális elit nem törődik bele, hogy érdekeivel ellentétes politika verjen gyökeret Közép-Európában.

Láthattuk, hogy mi történt a lengyel elnökválasztási kampányban. Tavasszal még úgy tűnt, hogy a lengyel baloldal romokban, az örökös vitáik pedig eleve esélytelenné teszik jelöltjüket. Nem így lett, a baloldal jelöltje, mely mögött felsorakozott a Soros-hálózat, a brüsszeli elit és a nemzetközi média is, néhány hét alatt nagy küzdelemre készítette a nemzeti oldalt. Andrzej Duda végül kiélezett küzdelemben épphogy csak felül tudta múlni baloldali ellenfelét.

Nem érdemes ámitani magunkat: a globális elit ugyanezt a stratégiát fogja alkalmazni Magyarországon a 2022-es választási küzdelemben.

Eszközük a már többszörösen bukott baloldal, amelynek vezére Gyurcsány Ferenc, ifjúsági szervezete a Momentum, dollármilliárdos szponzora pedig Soros György. A múlt erői ők, akik egyszer már tönkretették az országot.

Az ellenzéki oldalon ugyan még léteznek különböző pártlogók, néha civódás is hallatszik a soraikból, de valójában már nincsenek saját akaratú bírósági pártok. A munka elvégezve: a Jobbiktól az LMP-ig mindenki bedarálva és betöltve, mint a kolbász. Az egykor önálló identitással bíró közösségeket felváltotta a Soros-hálózatot kiszolgáló baloldali néprfront.

2022-ben döntő ütközetre készülnek. Mögöttük lesz a nemzetközi média, a brüsszeli bürokraták és a civilnek álcázott NGO-szervezetek. Nem lehet kétségünk, a hatalomért és a pénzért mindent meg fognak tenni. Ideje nekünk is hadrendbe állni. A kormányzás nehéz éveit után vissza kell térnünk a választási csatátérre. Itt az ideje szedelőzködni, hogy a megfelelő pillanatban

kilovagolhassunk. Nagy ütközet vár ránk 2022-ben. Készüljetek.

Forrás: magyarnemzet.hu

Like

- [up](#)
50%
- [down](#)
50%

- A hozzászóláshoz [be kell jelentkezni](#)

- **Print**

- 2345 olvasás